

נעמי -

המטפלת שלי איננה עוד.

ואולי אחיל מהסוף.

לפני שבוע ביקרתי אצל נעמי ואמרתי לה: "איזה חלוק נהדר את לובשת!" נעמי אמרה: "אני מתכוונת ללכת איתו".

שאלתי: "לאן?" נעמי אמרה לי בניידות רבה: "לאמא שלך, לנפתלי שלי".
אמרתי לה: "את לא חושבת שזה מוקדם עדיין?"

נעמי חילקה ואמרה: "מוקדם? מי קובע? זה בדיוק הזמן, יש לי כל כך הרבה מה לטפר לאמא שלך, ואני כל-כך מתגעגעת לנפתלי. קשה לי ובכלל מה הלאה? מה יהיה?"

אמרתי לה: "אל תחשבי על מה שיהיה. תחשבי על מה שהיה. היו לך שלושים וחמש שנות נישואין מאושרות וטובות עם נפתלי. הקמתם משפחה ביחד. משפחה חמה, אמיתית, בנות שאוהבות, אותך ומטפלות כך, במסירות ובכבוד, שמונה נכדים בריאים, צוחקים, שרצים אל סבתא נעמי כל יום אחר-הצהריים, על חברים וחברות טובות שיש לך - ופוקדות ביתך מידי יום, בית נעים וחמים ויש לך.

ומה יום כל שנות עבודתך במשק? ובמיוחד גולת הכותרת - 14 שנות טיפול בנו? בכתה?

קיבלת אותנו בגיל צעיר ועד גיל 14 גידלת וגידלת אותנו, חינכת אותנו בדרך שאת בחרת בה - והיא היתה טובה לנו. באנו כל יום בצהריים למחסן שלך - ועם ביסקויטים וכוס תה דיברנו על כמות השיעורית, על כל המורים ואיך נפתיע את נחמה המורה ושל אהבות קטנות ראשונות עם הבנים, על חולצות טריקו שלא נראות לנו, מספיק יפה ליום "ישלי - וכך משנה לשנה מחגיגה לחגיגה, מארוע לארוע גדלנו איתך עטופים בדאגתך, מלאים באהבתך, שלווים ושקטים שיש לנו מין מטפלת שהיא אמא - שמרפדת לנו את הקן יום יום, שעה שעה.

תראי, נעמי כמה דברים יפים עברת? כמה דברים טובים עשית? כמה דברים חמים הקמת ובנית?"

כשגמרתי לדבר, נעמי חילקה ואמרה:

"דברים כאלה אני ימחה לשמוע, אני גאה שיודעים וזוכרים, באמת היה לי טוב. היתה לי נחת. ויש לי, אבל, אל תשכחי שאני חיה".

נעצרתי ליד הדלת ואמרתי לה: "אפשר לישכח נעמי?"

שלוש שבועות בבוקר באתי להפרד ממך נעמי. ניצה אנדה לי שהמציב מאד לא טוב, אולי לא כדאי שתראי אותה - חשבת לי עצמי - אני מוכרחה לומר שלום. לשתות קפה אחרון ביחד.

וכך היה, נכנסתי וראיתי אותך שקטה ויניפה ושותה קפה. הצטרפתי אליך כמו פעם במחסן בבית שלנו, בסטלינגרד - שתינו קפה, בלי שיחה, רק להביט ולומר שלום אחרון.

אנחנו זוכרים נעמי - אנחנו נזכור בכל מקום ובכל פינה ויש לנו רק זכרונות טובים וחמים.

הגיעה העת למנוחתך, היי שלום.

משפחתיך הרחבה והאוהבת תמשיך בדרכך!